

slaget. Men jeg kan paa den anden Side ikke undlade at gjøre opmærksom paa, at det vil blive en stor Hinde til Fortrædeligheder for Borgerne omkring i Landet, naar dette Anmeldelsesystem bliver indført, at der deraf vil opstaa en stor Mængde eller i alt Fald ikke faa Processer, og Domstolene ofte vilde komme i en ikke ringe Forlegenhed ved at skulle afgjøre, om den Ting, over hvis Forsærdigelse eller Forhandling der føres Klage, er den samme som den, paa hvis Forsærdigelse og Forhandling der er givet Eneret. — Og i ethvert Fald forekommer det mig dog nødvendigt, at Lovens Bestemmelser i enkelte Punkter nødvendig maa modificeres og Eneretten indskrænkes. Svær vidt det i og for sig kan være rigtigt at give Ublændinge Monopol paa Opfindelser her i Landet, synes mig at være meget tvivlsomt. Da jeg i det Hele er tilbøjelig til, saa meget som muligt, at indskrænke Udgangen til at faae Patenter, er jeg ogsaa meget tilbøjelig til at lade det være forbeholdt Indlændinge at faae Patent derpaa her i Landet. Det forekommer mig ogsaa, at det vilde stemme bedst med vor Næringslovgivning, hvorefter der jo for at drive Næring af Ublændinge udtræves Ophold i længere Tid her i Landet, og jeg ser ikke, at der vil tabes Noget for vort Land ved, at man negter at give Ublændinge Patenter, idet det meget mere forekommer mig at ville være heldigt — da vi nok alligevel faae Opfindelserne herind, det er der ingen Fare for — om man slap for det Besvær overfor udenlandste Opfindelser. — Ligeledes maa jeg bemærke, at dette Lovforslag, som væsentlig er i Overensstemmelse med den franske Lov af 5te Juli 1844, forekommer mig at mangle en Bestemmelse, som jeg lægger megen Vægt paa. Det er nemlig i den franske Lovgivning bestemt, at der, for at Nogen kan faae Patent paa en Opfindelse, udstedes en Erklæring af ham paa Tro og Love om, at Opfindelsen er hans egen, og at han ikke veed, at Nogen tidligere har benyttet den eller en lignende Opfindelse. Jeg fremsætter dette her lige over for Bestemmelsen i § 2, hvori det hedder, at „har en Anden tidligere kjendt og iværksat den samme Opfindelse, men holdt den hemmelig, er Opfindelsen desuagtet at anse som ny,“ o. s. v., og saa kan han faae Patent paa den. Nu er det desværre ikke saa sjældent, navnlig i Fabrikindustrien, hvor der hyppig gives Opfindelser, som Bedkommende ikke aabenbarer, fordi han vil benytte Opfindelsen til derved at faae Forpring for sine Konkurrenter, at saadanne Opfindelser, derved at en Værkmeister eller Arbejder i hans Fabrik gaar over til en anden Fabrik, blive kjendte paa denne anden Fabrik; den Fabrikant, der paa den Maade bliver bekjendt med Opfindelsen, vil da efter Lovforslaget uden Hinder kunde søge Patent paa denne Opfindelse, og dette er jo ingenlunde billigt. Derfor skal jeg i alt Fald henstille til den ærede Minister, om der ikke maatte

være Grund til at sikkre sig, at den Bedkommende, som søger Patentet, virkelig er Opfinder deraf, eller ikke paa en lidet hæderlig Maade har tilvendt sig Opfindelsen, ved, at en saadan Erklæring paa Tro og Love affordres ham. Med Hensyn til Betalingen for Patenter, som jo er sat for at forebygge, at der skal søges Patent paa aldeles ligegyldige og unyttige Opfindelser, synes det mig, at den er sat altfor lavt; — for at tjene som Beskyttelse mod saadanne Patenter er Betalingen ingenlunde affrækkende. Den er sat for et Lidsrum af 5 Mar til 20 Kroner aarlig. Det er ganske vist, at, dersom den Bedkommende vil bevare Patentet i 15 Mar, vil hans Udgift være 600 Kroner, men de allerfleste af den Slags Opfindelser bryde de Bedkommende sig slet ikke om at have saa lang Tid; naar de blot kunne have den nogle Mar, er det fuldkommen tilstrækkeligt, og hvad er saa det at give 10 Rd. for at faae et saadant Patent at hænge frem som Reklame for sine Varer? Det vil sandelig blive benyttet i den allerhøieste Udstrækning. Jeg erkjender ganske vist, at, naar man stiller sig paa Opfindersens, den nyttige Opfinders Standpunkt, maa man vogte sig for at sætte Betalingen for Patenter saaledes, at det derved end mere vanskeliggøres Opfinderen at udføre sin Opfindelse; men i den Henseende tror jeg virkelig ikke, at der er nogen Fare at befrygte. Jeg tror, at, som Forholdene have udviklet sig her i Landet, vil der være tilstrækkelig Kapital, tilstrækkelig Association til at befordre og fremkalde enhver nyttig Opfindelse, medens derimod en lav Tægt vil blive misbrugt i højeste Grad af dem, som kun ville benytte Patenter som Reklamer eller Skilt for deres Varer, og af den Slags Ting vil der blive en Masse. Naar man tillige husker paa, at Andre, der have en lignende Ting, at handle med, kunne blive udsatte for et Spøgsmaal af en saadan Patenthaver, tror jeg, at man maa gjøre, hvad man kan, selv under dette System, for at holde denne Lyst til Patenter saa meget som muligt i Ase. Jeg skal derfor henstille, om der ikke maatte være Anledning til meget betydelig at forhøje dette Patentgebyr. Ligeledes skal jeg henstille, om det ikke maatte være nyttigt, at Opfindelsen, før der gives Patent derpaa, skal være bragt til Udførelse. Dersom dette ikke fordres, vil der jo kunne tages Patent paa Løse og usfuldbaarne Tanker, som ikke have nogen virkelig Betydning, og det vil da kunne hindre Andre i at faae noget Ordentligt udaf de Ideer og Tanker, som saaledes ere fremsatte, og hvormed de selv samtidig syale. Noget Saadant har man ogsaa i andre Lande. Endelig skal jeg bemærke med Hensyn til § 13, at jeg virkelig ikke tror, at man bør gaa saa vidt, at man forbyder Nogen at forhandle de Gjenstande, paa hvilken der er løst Patent; det forekommer mig at ville føre altfor urimelig vidt. I den hele tydske Lovgivning er det en Bestemmelse i Patentet, at det ikke giver Ret til at for-